DOMSTOLENS KENDELSE (Sjette Afdeling)

14. juli 2005 *

I sag C-420/04 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i Domstolens statut, iværksat den 29. september 2004,

Georgios Gouvras, tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Bereldange (Luxembourg), ved avocat J.-N. Louis, og med valgt adresse i Luxembourg,

appellant,

den anden part i appelsagen:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved J. Currall og L. Lozano Palacios, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt i første instans,

* Processprog: fransk.

har

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, A. Borg Barthet (refererende dommer), og dommerne J.-P. Puissochet og S. von Bahr,

generaladvokat: C. Stix-Hackl
justitssekretær: R. Grass,

efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Kendelse

1 I appelskriftet har G. Gouvras nedlagt påstand om ophævelse af den dom, der blev afsagt af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans den 15. juli 2004, Gouvras mod Kommissionen (forenede sager T-180/02 og T-113/03, Sml. Pers. I-A, s. 225, og II, s. 987, herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten frifandt Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber for påstanden om annullation dels af dens afgørelse af 14. august 2001, hvorved denne med tilbagevirkende gyldighed til den 1. november 2000 og for hele det tidsrum, hvor han midlertidigt gjorde tjeneste i anden stilling i tjenestens interesse, fastlagde hans tjenestested til Athen og tilbagesøgte de fejlagtigt udbetalte beløb i henhold til denne afgørelse (herefter »afgørelsen af 14. august 2001«), dels af samme institutions afgørelse af 30. april 2002, hvorved den del af hans løn, der kunne overføres til Luxembourg under hans midlertidige tjeneste, blev begrænset til 35%.

Retsforskrifter

2 I artikel 37, stk. 1, i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter »vedtægten«) defineres midlertidig tjeneste i anden stilling som følger:

»Ved midlertidig tjeneste i anden stilling forstås den tjenesteretlige stilling, der er blevet pålagt en fastansat tjenestemand af ansættelsesmyndigheden til:

a) i tjenestens interesse

— at gøre midlertidig tjeneste uden for sin institution

[...]«

3 Vedtægtens artikel 38, som fastsætter de bestemmelser, der finder anvendelse ved denne form for midlertidig tjeneste, har følgende ordlyd:

»Ved midlertidig tjeneste i anden stilling i tjenestens interesse gælder følgende bestemmelser:

a) Ansættelsesmyndigheden træffer sin afgørelse om den midlertidige tjeneste efter at have hørt tjenestemanden.

b) Varigheden af den midlertidige tjeneste fastsættes af ansættelsesmyndigheden.

c) Efter udløbet af hver halvårlige periode kan tjenestemanden ansøge om at få sin midlertidige tjeneste bragt til ophør.

d) En tjenestemand, der gør midlertidig tjeneste i anden stilling i henhold til bestemmelserne i artikel 37, litra a), første led, har krav på lønudligning, hvis de samlede indtægter i den nye stilling er lavere end dem, der udbetales i overensstemmelse med hans lønklasse og -trin i hans oprindelige institution. Han har desuden krav på at få godtgjort alle yderligere udgifter, der er foranlediget af den midlertidige tjeneste.

[...]

f) En tjenestemand, der gør midlertidig tjeneste, bevarer sin stilling samt retten til avancement og forfremmelse.

g) Efter den midlertidige tjenestes ophør genindtræder tjenestemanden straks i den stilling, han havde tidligere.«

4 I vedtægtens artikel 85 er tilbagebetalingen af fejlagtigt udbetalte beløb fastsat som følger:

»Ethvert beløb, der fejlagtigt er udbetalt, kræves tilbagebetalt, hvis modtageren har haft kendskab til fejlen, eller denne var så åbenbar, at han burde have kendt den.«

5 Tjenestestedet under den midlertidige tjeneste har betydning for anvendelsen af artikel 4, 5 og 10 i bilag VII til vedtægten, som henholdsvis omhandler udlandstillæg, bosættelsespenge og dagpenge.

6 Artikel 4, stk. 1, i bilag VII til vedtægten bestemmer:

»1. Et udlandstillæg på 16% af summen af grundlønnen og af de husstandstillæg og børnetilskud, der tilkommer tjenestemanden, gives:

a) den tjenestemand, der:

— ikke har eller har haft statsborgerskab i den stat, på hvis område han gør tjeneste, og

— i den femårsperiode, der udløber seks måneder før hans tiltrædelse af tjenesten, hverken har udøvet sit hovederhverv eller haft bopæl på en varig måde på statens europæiske område; ved anvendelse af denne bestemmelse ses der bort fra de tilfælde, hvor vedkommende har gjort tjeneste for en anden stat eller en international organisation

b) den tjenestemand, der har eller har haft statsborgerskab i den stat, på hvis område tjenestestedet befinder sig, men som på en varig måde i den tiårsperiode, der udløber ved ansættelsestidspunktet, har boet uden for statens europæiske område af en anden grund end tjenesteudøvelse for en stat eller en international organisation.«

7 Artikel 5 i bilag VII til vedtægten bestemmer:

»1. En fastansat tjenestemand, der opfylder de betingelser, der stilles for at få udbetalt udlandstillægget, eller som kan bevise, at han for at opfylde forpligtelserne i henhold til artikel 20 i vedtægten har måttet skifte bopæl, har krav på bosættelsespenge; disse udgør to måneders grundløn for tjenestemænd, som har ret til husstandstillæg, og en måneds grundløn for tjenestemænd, som ikke har ret til husstandstillæg.

[...]

Bosættelsespengene korrigeres med den justeringskoefficient, der er fastsat for tjenestemandens tjenestested.

2. Et tilsvarende beløb udbetales ved flytningen til et nyt tjenestested til den tjenestemand, der må skifte bopæl for at opfylde pligterne i henhold til artikel 20 i vedtægten.

3. [...]

Bosættelsespengene udbetales, når det er bevist, at tjenestemanden og, hvis han har ret til husstandstillæg, også hans familie, har taget bopæl på det sted, hvor han gør tjeneste.

4. Hvis en tjenestemand, som har ret til husstandstillæg, tager bopæl uden sin familie på tjenestestedet, får han kun halvdelen af den godtgørelse, han normalt ville være berettiget til; den anden halvdel får han udbetalt, når hans familie flytter til tjenestestedet, såfremt de i artikel 9, stk. 3, [i bilag VII til vedtægten] foreskrevne frister er overholdt. Hvis tjenestemanden, inden hans familie er flyttet til tjenestestedet, skal gøre tjeneste på det sted, hvor familien har bopæl, er han ikke af den grund berettiget til bosættelsespenge.

[...]«

8 Artikel 10 i bilag VII til vedtægten bestemmer:

»1. Den tjenestemand, der godtgør, at han er nødt til at skifte bopæl for at opfylde betingelserne i artikel 20 i vedtægten, er for et i stk. 2 fastsat tidsrum berettiget til dagpenge [...]

2. [...]

I intet tilfælde ydes der dagpenge ud over den dato, hvor tjenestemanden har foretaget flytning med henblik på at opfylde betingelserne i artikel 20 i vedtægten.

[...]«

9 Artikel 17 i bilag VII til vedtægten har følgende ordlyd:

»1. De ydelser, tjenestemanden er berettiget til, udbetales på det sted og i det lands valuta, hvor denne gør tjeneste.

2. På de betingelser, der fastsættes gennem en ordning udarbejdet efter fælles aftale mellem Fællesskabernes institutioner og efter udtalelse fra Vedtægtsudvalget, kan tjenestemanden:

a) gennem den institution, han tilhører, regelmæssigt lade en del af sine indtægter — indtil et beløb, der svarer til det af ham modtagne udlandstillæg eller særlige udlandstillæg — overføre [...]

b) lade foretage regelmæssige overførsler, der overstiger det i litra a), in limine, nævnte maksimumsbeløb, dersom de er bestemt til dækning af udgifter, der især fremkommer på grund af regelmæssige og dokumenterede forpligtelser uden for det land, i hvilket institutionen har sæde, eller det land, i hvilket han gør tjeneste

c) undtagelsesvis og i behørigt begrundede tilfælde få tilladelse til, ud over disse regelmæssige overførsler, at lade beløbet overføre, som han måtte ønske at disponere over i de i litra a) omhandlede valutaer.

3. Overførslerne i henhold til stk. 2 sker på grundlag af de pariteter, der er fastsat i vedtægtens artikel 63, stk. 2; de overførte beløb reguleres med den koefficient, som er lig med forholdet mellem den justeringskoefficient, der er fastsat for det land, i hvis valuta overførslen gennemføres, og den justeringskoefficient, der er fastsat for tjenestemandens tjenesteland.«

10 Artikel 1 i ordningen vedrørende de nærmere vilkår for overførsel af en del af en tjenestemands indtægter (herefter »den fælles ordning«), der trådte i kraft den 1. januar 1980 med virkning fra den 1. april 1979, har følgende ordlyd:

»I medfør af artikel 17, stk. 2, litra a), i bilag VII til vedtægten kan tjenestemanden, såfremt han fremsætter anmodning herom, gennem institutionen regelmæssigt få overført en del af sine indtægter indtil et beløb, som svarer til det af ham modtagne udlandstillæg eller særlige udlandstillæg justeret med den koefficient, der er fastsat for tjenestemænds vederlag på det pågældende tjenestested.«

11 Den fælles ordnings artikel 2 bestemmer:

»I medfør af bestemmelserne i artikel 17, stk. 2, litra b), i bilag VII til vedtægten kan tjenestemanden desuden, såfremt han fremsætter anmodning herom, gennem

institutionen regelmæssigt få overført en del af sine indtægter, som overstiger det i artikel 1 nævnte beløb, dersom disse overførsler er bestemt til dækning af udgifter, der fremkommer på grund af regelmæssige og dokumenterede forpligtelser uden for det land, hvor han gør tjeneste.

Som behørig begrundelse for sådanne overførsler betragtes bl.a. følgende udgifter:

— udgifter til uddannelse, som vedrører børn, der giver ret til børnetilskud, og som dokumenteres ved forelæggelse af en attest fra skole eller universitet [...]

— [...]

— livrenter, mod forelæggelse af det dokument, der er oprettet for notar [...] mod forelæggelse af kontrakten.«

12 Den fælles ordnings artikel 3 bestemmer:

»Summen af regelmæssige overførsler i henhold til artikel 1 og 2 må [ikke] overstige 35% af det månedlige nettovederlag.«

13 Den fælles ordnings artikel 5 har følgende ordlyd:

»I medfør af artikel 17, stk. 2, litra c), i bilag VII til vedtægten kan ansættelsesmyndigheden helt undtagelsesvis og kun i behørigt begrundede tilfælde give tjenestemanden tilladelse til gennem institutionen at få overført beløb, som han måtte ønske at disponere over i en af de i artikel 17, stk. 2, litra a), i nævnte bilag omhandlede valutaer. Tilladelsen gives på grundlag af en vurdering af den anførte begrundelse.«

14 Endelig er der i den fælles ordnings artikel 6, stk. 4, fastsat følgende:

»Institutionen fører regelmæssigt kontrol med, at de betingelser, der lå til grund for tilladelsen til overførsel, til stadighed er opfyldt; den sørger for, at overførslen ophører, hvis den konstaterer, at betingelserne ikke længere opfyldes.«

15 Den interne vejledning om gennemførelsen af den fælles ordning, som Kommissionen vedtog den 30. juli 1993, og som blev offentliggjort i *Meddelelser fra administrationen* nr. 815, af 11. august 1993, indeholder følgende bestemmelser:

»1. Under de betingelser, der er fastsat i artikel 2 i den [fælles] ordning, kan tjenestemanden lade foretage regelmæssige overførsler af beløb, der overstiger det i nævnte ordnings artikel 1 fastsatte maksimumsbeløb.

— Disse overførsler skal ske til dækning af de i den [fælles] ordnings artikel 2 fastsatte udgifter.

[...]

3. Anvendelsen af ordningen med overførsler gennem institutionen er kun tilladt i de tilfælde, hvor forpligtelserne og de dertil knyttede udgifter befinder sig uden for det land, hvor tjenestemanden gør tjeneste, og tager sigte på samme land, som valutaen overføres til [...]«

Faktiske omstændigheder

16 Sagens faktiske omstændigheder, som de fremgår af den appellerede dom, er i dommen beskrevet på følgende måde:

»15 Sagsøgeren blev den 1. juni 1982 ansat som tjenestemand på prøve i Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber med tjenestested i Luxembourg, som fuldmægtig i lønklasse A6.

16 Han blev fastansat ved afgørelse af 25. februar 1983, med virkning fra den 1. marts 1983, forfremmet til lønklasse A5 i 1987, forfremmet til lønklasse A4 i 1991 og endelig forfremmet til lønklasse A3 den 1. marts 1999 som afdelingschef.

17 Som følge af en omorganisering af alle Kommissionens tjenestegrene, blev han den 1. oktober 1999 udnævnt til afdelingschef for Afdelingen for Analyse af Den Offentlige Sundhed, Den Sundhedspolitiske Udvikling og Sundhed på Andre Politikområder i Direktoratet for Folkesundhed under Generaldirektoratet for Sundhed og Forbrugerbeskyttelse.

18 Dette generaldirektorat fremsendte efter aftale med alle berørte parter den 6. oktober 2000 en anmodning til Kommissionens Generaldirektorat for Personale og Administration om, at sagsøgeren midlertidigt skulle gøre tjeneste i det græske sundhedsministerium i tjenestens interesse i overensstemmelse med vedtægtens artikel 37, litra a), første led, og artikel 38.

19 Han blev derfor ved afgørelse af 27. oktober 2000 overført som konsulent ad personam for direktøren for Direktoratet for Folkesundhed under Kommissionens Generaldirektoratet for Sundhed og Forbrugerbeskyttelse. Afgørelsen havde virkning fra den 1. november 2000.

20 Ved afgørelse af 21. november 2000 overførte Kommissionen herefter sagsøgeren til midlertidig tjeneste i anden stilling i tjenestens interesse. Afgørelsen har følgende ordlyd:

»*Artikel 1*

I henhold til vedtægtens artikel 37, [litra] a), første led, og artikel 38 besluttes det herved, at Georgios Gouvras ([personalenummer] 04295), tjenestemand i lønklasse A3 i Generaldirektoratet for Sundhed og Forbrugerbeskyttelse, i tjenestens interesse overføres til midlertidig tjeneste i det [græske] [...] sundhedsministerium.

Artikel 2

Georgios Gouvras overgår til midlertidig tjeneste i anden stilling i tjenestens interesse med virkning fra den 1. november 2000 og indtil den 31. oktober 2001.«

21 Da sagsøgerens midlertidige tjeneste var af begrænset varighed, blev hans familie i Luxembourg, hvor hans børn var under uddannelse og hans ægtefælle, der ligeledes var tjenestemand ved De Europæiske Fællesskaber, fortsat gjorde tjeneste.

22 Kommissionen fortsatte med at udbetale lønnen til sagsøgeren i Luxembourg, herunder udlandstillægget korrigeret med en justeringskoefficient på 100. Det er ubestridt, at sagsøgeren ikke under sin midlertidige tjeneste modtog nogen løn fra den græske administration.

23 Ved e-mail af 23. juli 2001 anmodede sagsøgeren om udbetaling af det faste beløb til dækning af den årlige rejse mellem tjenestested og hjemsted for sig og sine børn.

24 Ved notat af 26. juli 2001 anmodede Martine Reicherts, direktør for Direktoratet for Administration og Personaleforvaltning (Luxembourg og Ispra) under Kommissionens Generaldirektorat for Personale og Administration, afdelingslederen for Personalevedtægten i Direktoratet for Rettigheder og Pligter, Velfærdspolitik og -foranstaltninger, under samme generaldirektorat, Adrian Barnett, om at give hende »en nærmere redegørelse for, hvorledes tjenestestedet for G. Gouvras skal fortolkes, eventuelt efter udtalelse fra Den Juridiske Tjeneste, når henses til [...] retspraksis på området ([Rettens] dom af 28.2.1996, sag T-15/95, do Paço Quesado mod Kommissionen, [Sml. Pers. I-A, s. 57, og II, s. 171], navnlig præmis 26 [til] 30)«.

25 M. Reicherts anførte følgende i notatet:

»Da afgørelsen om midlertidig tjeneste i anden stilling ikke indeholder nogen oplysninger om, hvor den pågældendes tjenestested er beliggende, er min tjeneste stødt på vanskeligheder i forbindelse med de beløb og godtgørelser, der skal udbetales til den pågældende, hvilket har givet anledning til korrespondance mellem [på den ene side Afdelingen for Personale (Luxembourg) i Direktoratet for Administration og Personaleforvaltning (Luxembourg og Ispra) under Generaldirektoratet for Personale og Administration og, og på den anden side, Afdelingen for Individuelle Rettigheder i Direktoratet for Rettigheder og Pligter, Velfærdspolitik og -foranstaltninger under samme generaldirektorat], som blev drøftet under et møde i Bruxelles, uden at der i øvrigt blev truffet en endelig afgørelse.«

26 Efter modtagelsen af A. Barnetts svar sendte M. Reicherts den 14. august 2001 følgende [...] skrivelse til sagsøgeren:

»Efter modtagelsen af deres anmodning, har Afdelingen [...] for Personale (Luxembourg) atter indhentet yderligere oplysninger [fra] Afdelingen for Personalevedtægten om anvendelsen af de vedtægtsmæssige bestemmelser i Deres situation. Jeg vedlægger som bilag den korrespondance, der har været ført desangående.

Det fremgår af svaret af 31. juli 2001:

— at De i henhold til vedtægtens artikel 38 er berettiget til at få godtgjort alle de udgifter, De har haft i forbindelse med den midlertidige tjeneste, mod fremlæggelse af dokumentation for disse

— at der fra Deres løn skal trækkes et beløb svarende til den indtægt, som De måtte have modtaget fra det [græske] [...] sundhedsministerium, hvor De har gjort midlertidig tjeneste

— at Deres tjenestested, da De midlertidigt gør tjeneste i Athen [Grækenland], må fastsættes til at være beliggende i denne by med virkning fra den 1. november 2000

— at der som følge heraf, fra nævnte tidspunkt, hverken er grundlag for fortsat at yde Dem udlandstillæg eller for at yde godtgørelse til de årlige rejseudgifter

— at Deres løn korrigeres med den justeringskoefficient, der er fastsat for Grækenland

— at Deres løn udbetales i Grækenland

[...]

For at sikre den løbende udbetaling af Deres løn, vil Deres løn for september 2001 i henhold til de rettigheder, der fremgår ovenfor, blive udbetalt til Deres bankkonto i Luxembourg. Lønningskontoret vil i begyndelsen af september måned 2001 oplyse Dem om den nøjagtige størrelse af det beløb, der vil blive tilbageholdt i deres kommende lønninger og vil stå til Deres rådighed ved fastsættelsen af den nærmere fremgangsmåde for tilbageholdelsen. På nuværende tidspunkt kan det oplyses, at det samlede beløb, der skal tilbageholdes, skønnes at udgøre 31 000 EUR, hvilket ikke omfatter det beløb, der skal tilbageholdes for den årlige rejse.«

27 Sagsøgeren fik kendskab til denne skrivelse ved telefax af 11. september 2001 og besvarede den ved begrundet skrivelse af 14. september 2001, hvori han anmodede om, at afgørelsen og visse andre oplysninger blev revurderet. I skrivelsen gjorde sagsøgeren ligeledes opmærksom på sine problemer med at få præcise oplysninger om betingelserne for hans midlertidige tjeneste i anden stilling og nævnte de forskellige personer, som han havde forhørt sig hos, nemlig J. Lavaud, Afdelingen for Vedtægtsmæssigt Personale og Udstationerede Nationale Eksperter i Direktoratet for Personalepolitik under Kommissionens Generaldirektorat for Personale og Administration, Perez-Silvan, Afdelingen for Individuelle rettigheder i Direktoratet for Rettigheder og Pligter, Velfærdspolitik og -foranstaltninger i samme generaldirektorat, og D. Janssens, afdelingschef for Afdelingen for Personale, Budget og Andre Ressourcer i Direktoratet for Generelle Anliggender under det generaldirektorat, hvor sagsøgeren var tjenestegørende. Sagsøgeren tilføjede, at han efter sin afrejse ikke havde modtaget nogen meddelelse fra Kommissionens tjenestegrene om vilkårene for sin midlertidige tjeneste i anden stilling, hvoraf det fremgik, at ansættelsen skete for hans egen regning og risiko, og at der eventuelt ville ske tilbageholdelse for de beløb, der fejlagtigt var udbetalt.

28 M. Reicherts besvarede skrivelsen ved notat af 2. oktober 2001 (herefter »afgørelsen af 2. oktober 2001«), hvori hun opfordrede sagsøgeren til at indgive en klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, hvis han ønskede at anfægte afgørelsen om den nye fastsættelse af hans økonomiske rettigheder.

29 Den 10. oktober 2001 sendte F. Augendre, Afdelingen for Personale (Luxembourg) i Direktoratet for Administration og Personaleforvaltning (Luxembourg og Ispra) under Kommissionens Generaldirektorat for Personale og Administration, et notat til sagsøgeren, hvori det blev meddelt, at den ændrede beregning af hans løn under den midlertidige tjeneste i anden stilling efter afgørelsen af 14. august 2001 i henhold til vedtægtens artikel 85 indebar, at der ville blive tilbageholdt et beløb på 1 342,30 EUR for november 2001 og 1 342,16 EUR for december måned 2001 og indtil november måned 2003, svarende til tilbageholdelse i 24 månedslønninger.

30 Den 22. oktober 2001 indgav sagsøgeren en klage til ansættelsesmyndigheden med henblik på annullation af afgørelsen af 14. august 2001 og af afgørelsen af 2. oktober 2001 samt af de lønsedler, der gennemfører den første af disse afgørelser.

31 Ved e-mail af 31. oktober 2001 fik sagsøgeren meddelelse om den afgørelse, som David Byrne, kommissionsmedlem med ansvar for sundhed og forbrugerbeskyttelse, havde truffet, hvorefter han blev kaldt tilbage til Luxembourg samme dag, som følge af de udfordringer, Kommissionen stod over for med hensyn til bioterrorisme.

32 Ved afgørelse af 11. december 2001, der havde virkning fra den 1. november 2001, bragte Kommissionen sagsøgerens midlertidige tjeneste i anden stilling i tjenestens interesse ved det græske sundhedsministerium til ophør og »overførte« ham til en stilling som konsulent ad personam for direktøren for Direktoratet for Folkesundhed under Generaldirektoratet for Sundhed og Forbrugerbeskyttelse. Denne afgørelse blev annulleret og erstattet af Kommissionens afgørelse af 6. februar 2002, hvorved sagsøgeren blev »reintegreret« i sin stilling som konsulent ad personam for samme direktør.

33 Sagsøgerens klage blev afslået af ansættelsesmyndigheden ved afgørelse af 22. februar 2002, som han anerkender at have modtaget den 1. marts 2002.

34 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 11. juni 2002 har sagsøgeren anlagt sag til prøvelse af afgørelsen af 14. august 2001 (sag T-180/02).

35 Efter Kommissionens afgørelse om, at Athen blev fastsat som hans tjenestested, indgav sagsøgeren den 28. januar 2002 en ansøgning om at få overført en del af sin løn til dækning af de nødvendige løbende og dokumenterede udgifter, som

han efter det oplyste havde i Luxembourg, der var hans sædvanlige tjenestested, og det sted, hvor han havde sin primære bopæl.

36 Den 8. marts 2002 indgav sagsøgeren en anden ansøgning med henblik på tildeling af bosættelses- og dagpenge i henhold til artikel 5 og 10 i bilag VII til vedtægten i forbindelse med sin tiltrædelse til stillingerne i henholdsvis Athen den 1. november 2000 og i Luxembourg den 1. november 2001.

37 Ved afgørelse af 30. april 2002 (herefter »afgørelsen af 30. april 2002«) har administrationen dels imødekommet sagsøgerens ansøgning om i henhold til artikel 17, stk. 2, litra c), i bilag VII til vedtægten at få overført en del af sin nettoløn fra Grækenland til Luxembourg for perioden mellem november 2000 og oktober 2001, dog begrænset til 35% af lønnen, dels givet sagsøgeren afslag på ansøgningen om betaling af bosættelses- og dagpenge.«

Søgsmålet ved Retten og den appellerede dom

17 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 11. juni 2002 anlagde G. Gouvras først et søgsmål til prøvelse af afgørelsen af 14. august 2001 (sag T-180/02). Kommissionen nedlagde påstand om frifindelse.

18 Sagsøgeren anlagde et andet søgsmål til prøvelse af afgørelsen af 30. april 2002 (sag T-113/03). Kommissionen nedlagde også i denne sag påstand om frifindelse.

19 Til støtte for søgsmålet til prøvelse af afgørelsen af 14. august 2001 anførte sagsøgeren tre anbringender.

20 Sagsøgeren gjorde med sit første anbringende gældende, at Kommissionen havde tilsidesat vedtægtens artikel 37, stk. 1, litra a), første led, og artikel 38, litra a), idet den dels havde tilsidesat sin forpligtelse til at høre sagsøgeren inden hans midlertidige tjeneste i anden stilling, dels med tilbagevirkende kraft havde fastsat tjenestestedet til Athen.

21 Hertil fastslog Retten, i den appellerede doms præmis 70-86, at administrationen med rette kunne forvente, at sagsøgeren i betragtning af sin lønklasse havde et indgående kendskab til de administrative og vedtægtsmæssige procedurer, dels at en tjenestemands tjenestested i princippet befinder sig dér, hvor han gør tjeneste, og at Kommissionen ved at lade sagsøgeren gøre midlertidig tjeneste i det græske sundhedsministerium indirekte havde fastsat sagsøgerens tjenestested til Athen.

22 Retten konkluderede derfor, i den appellerede doms præmis 87, at Kommissionen med rette havde fastsat sagsøgerens tjenestested til Athen, og forkastede derfor sagsøgerens første anbringende til støtte for det første søgsmål.

23 Med det andet anbringende anførte sagsøgeren, at Kommissionen havde tilsidesat vedtægtens artikel 85, da den havde truffet en vilkårlig afgørelse, hvorved den havde tilsidesat princippet om beskyttelsen af den berettigede forventning og sin omsorgspligt, idet den ikke i rette tid havde givet sagsøgeren pålidelige oplysninger, der gjorde det muligt for ham at vurdere, om han i betragtning af sine økonomiske forpligtelser kunne acceptere midlertidigt at gøre tjeneste i Athen og modtage en væsentlig lavere løn som følge af anvendelsen af den for Grækenland gældende justeringskoefficient og bortfaldet af udlandstillægget.

24 Hertil bemærkede Retten, i den appellerede doms præmis 102, at tilbagebetalingen af fejlagtigt udbetalte beløb ifølge vedtægtens artikel 85 forudsætter, at udbetalingen er sket ved en fejl, som modtageren har haft kendskab til, eller at fejlen var så åbenbar, at han burde have kendt den.

25 Hvad for det første angår sagsøgerens kendskab til den fejlagtige udbetaling, når dennes tjenestested burde have været fastsat til Athen, fastslog Retten i den appellerede doms præmis 108, at G. Gouvras med urette havde modtaget de beløb, han havde fået udbetalt, som følge af, at tjenestestedet var fastsat til Luxembourg.

26 I den appellerede doms præmis 109 har Retten imidlertid præciseret, at disse beløb kun kan give anledning til tilbagebetaling, hvis den af administrationen begåede fejl er så åbenbar, at sagsøgeren burde have kendt den. I samme doms præmis 111 har Retten bemærket, at selv om Kommissionen ganske rigtigt ikke gav noget klart svar og var flere måneder om at udtale sig om G. Gouvras' rettigheder, bl.a. hvad angår udlandstillægget, må det fastslås, at en almindelig omhyggelig tjenestemand med sagsøgerens erfaring og med ansættelse i den lønklasse, som sagsøgeren er ansat i, ikke kan være uvidende om, at udbetalingen af dette tillæg forudsætter ansættelse i udlandet som omhandlet i artikel 4, i bilag VII til vedtægten.

27 Hvad for det andet angår påstanden om, at afgørelsen af 14. august 2001 skulle være vilkårlig, finder Retten, i den appellerede doms præmis 117-119, at dette klagepunkt bør forkastes, da det ikke klart fremgik, hvilken forpligtelse der skulle være blevet tilsidesat.

28 Hvad for det tredje angår Kommissionens tilsidesættelse af omsorgspligten fastslog Retten i den appellerede doms præmis 120-125, at Kommissionen ikke havde tilsidesat en sådan pligt, idet sagsøgeren havde erkendt at være blevet orienteret om, hvilken indvirkning hans midlertidige tjeneste i anden stilling i tjenestens interesse ville have for hans administrative situation.

29 For det fjerde har Retten med hensyn til tilsidesættelsen af princippet om beskyttelsen af den berettigede forventning fastslået, i nævnte doms præmis 126-133, at dette argument må forkastes, navnlig fordi Kommissionen ikke har givet sagsøgeren nogen præcise forsikringer med hensyn til betingelserne for hans midlertidige tjeneste i anden stilling.

30 Det andet anbringende, som sagsøgeren anførte til støtte for sit første søgsmål, blev derfor forkastet som ugrundet.

31 Med det tredje anbringende gjorde sagsøgeren gældende, at artikel 5 og 10 i bilag VII til vedtægten var blevet tilsidesat, idet han anførte, at Kommissionen havde givet ham afslag på retten til at modtage såvel bosættelsespenge som dagpenge.

32 Hertil fastslog Retten i den appellerede doms præmis 142-144, at Kommissionen i afgørelsen af 14. august 2001 ikke havde afslået at udbetale disse ydelser til sagsøgeren. Retten fastslog derfor, at dette anbringende måtte forkastes.

33 G. Gouvras' søgsmål til prøvelse af nævnte afgørelse blev følgelig forkastet i sin helhed.

34 Hvad angår det andet søgsmål til prøvelse af afgørelsen af 30. april 2002 anførte G. Gouvras to anbringender, hvorved han anfægtede afgørelsens lovlighed.

35 Med det første anbringende gjorde han gældende, at artikel 5 og 10 i bilag VII til vedtægten var blevet tilsidesat, da han i det tidsrum, hvor han havde gjort tjeneste i Athen, havde fået afslag på at få udbetalt bosættelsespenge og dagpenge, og at dette afslag ligeledes indebar et afslag på bosættelsespenge i forbindelse med hans overførsel til Luxembourg.

36 Hvad for det første angår udbetalingen af bosættelsespenge til sagsøgeren under hans midlertidige tjeneste i Athen fastslog Retten i den appellerede doms præmis 156-159, at sagsøgeren med rette havde søgt at få afgørelsen af 30. april 2002, hvorved han fik afslag på udbetaling af bosættelsespenge, annulleret.

37 Hvad for det andet angår udbetalingen af bosættelsespenge til sagsøgeren ved dennes tilbagevenden til Luxembourg fandt Retten, i den appellerede doms præmis 160 og 161, at Kommissionen havde været berettiget til at afslå at udbetale denne ydelse i henhold til artikel 5, stk. 4, i bilag VII til vedtægten.

38 Hvad for det tredje angår dagpengene fastslog Retten i den appellerede doms præmis 162-166, at Kommissionen med rette havde givet afslag herpå, da sagsøgeren ellers ville have fået udbetalt ydelsen i strid med formålet med artikel 10 i bilag VII til vedtægten. Hverken hans bopæl i Athen eller hans bopæl i Luxembourg kunne nemlig anses for at være af midlertidig karakter.

39 Retten fandt således, at det første anbringende, som sagsøgeren havde anført til støtte for sit andet søgsmål, delvis kunne tages til følge, da Kommissionen med urette havde givet afslag på bosættelsespenge under hans tjenestetid i Athen.

40 Med det andet anbringende gjorde sagsøgeren gældende, at Kommissionen ved at begrænse den del af lønnen, som han var berettiget til at få overført fra den medlemsstat, hvor han gjorde tjeneste, til 35% af lønnen, havde tilsidesat vedtægtens artikel 38, litra d), og artikel 17 i bilag VII til vedtægten.

41 Retten fastslog herved i den appellerede doms præmis 194-211, at Kommissionen havde foretaget en korrekt fortolkning af vedtægtens artikel 38, litra d), idet sagsøgeren under sin midlertidige tjeneste i Athen faktisk havde modtaget en løn, der var i overensstemmelse med hans lønklasse og -trin i den institution, hvor han oprindeligt gjorde tjeneste. Denne bestemmelse indebærer på ingen måde, at den pågældende under sin tjeneste i Athen skulle modtage hele den løn, som han fik udbetalt i Luxembourg. Retten fandt endvidere, at den omstændighed, at adgangen til overførsel af sagsøgerens nettoløn var begrænset til 35% af nettolønnen, ikke var uforholdsmæssig, idet sagsøgeren ikke havde godtgjort at have ekstraordinære udgifter, som var af en sådan art, at administrationen kunne godkende, at der blev overført et beløb, der oversteg nævnte procentsats.

42 Under disse omstændigheder forkastede Retten det andet anbringende, som G. Gouvras havde anført til støtte for sit andet søgsmål.

43 Retten besluttede derfor dels at annullere afgørelsen af 30. april 2002, hvorved der blev givet afslag på at tildele sagsøgeren bosættelsespenge i forbindelse med hans midlertidige tjeneste i Athen, dels at forkaste den øvrige del af det andet søgsmål.

Appellen

Parternes påstande

44 G. Gouvras har under appellen nedlagt følgende påstande:

— Principalt ophæves den appellerede dom, for så vidt den forkaster hans påstande:

— dels i sag T-180/02 om annullation af afgørelsen af 14. august 2001

— dels i sag T-113/03 om annullation af afgørelsen af 30. april 2002, hvorved den del af appellantens løn, der kunne overføres til Luxembourg under hans midlertidige tjeneste, blev begrænset til 35%.

— Der træffes en ny afgørelse, hvorved der gives appellanten adgang til at tilpasse sine anbringender og påstande.

— Subsidiært annulleres afgørelsen af 14. juni 2001 i sin helhed, og afgørelsen af 30. april 2002 annulleres, for så vidt som den begrænser den del af appellantens løn, der kunne overføres til hans sædvanlige tjenestested i Luxembourg, til 35%.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger i begge instanser.

45 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Søgsmålet afvises, eller Kommissionen frifindes.

— Appellanten tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Om appellen

46 Indledningsvis bemærkes, at når det er åbenbart, at appellen ikke kan antages til realitetsbehandling eller er ugrundet, kan Domstolen i henhold til procesreglementets artikel 119 når som helst, på grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten, ved begrundet kendelse beslutte at afvise eller forkaste appellen.

Om anbringenderne vedrørende afgørelsen af 14. august 2001

Om det første anbringende

47 Med det første anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at Retten har foretaget en forkert retsanvendelse ved ikke at undersøge, om Kommissionen inden meddelelsen om hans midlertidige tjeneste i anden stilling i tjenestens interesse faktisk havde informeret ham om alle de konsekvenser, en sådan tjeneste ville få ikke blot for hans administrative situation, men også for hans økonomiske situation,

navnlig hvad angår retten til udlandstillæg, godtgørelse af de årlige rejseudgifter og den omstændighed, at hans løn ville blive udbetalt med den justeringskoefficient, der finder anvendelse for Grækenland. Han har under disse omstændigheder reelt ikke haft mulighed for at varetage sine interesser og, efter udløbet af en frist på seks måneder, at anmode om, at den midlertidige tjeneste blev bragt til ophør. G. Gouvras finder derfor, at vedtægtens artikel 37, stk. 1, litra a), første led, og artikel 38 er blevet tilsidesat.

48 Hertil bemærkes, at det følger af artikel 225, stk. 1, EF og artikel 58, stk. 1, i Domstolens statut, at en appel er begrænset til retsspørgsmål og skal være begrundet i anbringender om, at Retten savner kompetence, at der er begået rettergangsfejl, som krænker appellantens interesser, eller at Retten har overtrådt fællesskabsretten (jf. bl.a. dom af 16.3.2000, sag C-284/98 P, Parlamentet mod Bieber, Sml. I, s. 1527, præmis 30, og kendelse af 10.5.2001, sag C-345/00 P, FNAB m.fl. mod Rådet, Sml. I, s. 3811, præmis 28).

49 Det fremgår i øvrigt af fast retspraksis, at det alene er Retten, der har kompetence til dels at fastlægge sagens faktiske omstændigheder, når bortses fra tilfælde, hvor den faktiske urigtighed af Rettens konstateringer fremgår af de aktstykker, den har fået forelagt, dels at tage stilling til disse faktiske omstændigheder. Bedømmelsen af de faktiske omstændigheder udgør ikke — medmindre der er tale om en forvanskning af de for Retten fremlagte beviser — et retsspørgsmål, der er undergivet Domstolens prøvelsesret (dom af 2.3.1994, sag C-53/92 P, Hilti mod Kommissionen, Sml. I, s. 667, præmis 42, og af 21.6.2001, forenede sager C-280/99 P — C-282/99 P, Moccia Irme m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 4717, præmis 78).

50 Det er derfor kun, såfremt appellanten gør gældende, at Rettens konstateringer er faktisk urigtige, og dette må tilskrives aktstykkerne, eller at den har forvansket de

beviser, den har fået forelagt, at klagepunkter vedrørende Rettens fastlæggelse af sagens faktiske omstændigheder eller dens bedømmelse af disse kan antages til realitetsbehandling.

51 I denne sag må det fastslås, at G. Gouvras med sit første anbringende søger at få Domstolen til at efterprøve Rettens bedømmelse af de faktiske omstændigheder, hvorefter sagsøgeren skulle være blevet hørt og tilstrækkeligt informeret inden vedtagelsen af afgørelsen om hans midlertidige tjeneste, uden at han i øvrigt har godtgjort, at beviserne er blevet forvansket af Retten.

52 Dette anbringende skal derfor afvises, idet det er åbenbart, at det ikke kan antages til realitetsbehandling.

Om det andet anbringende

53 Med det andet anbringende har G. Gouvras først gjort gældende, at Retten har foretaget en forkert retsanvendelse ved at fastslå, at administrationen havde begået en fejl ved at udfærdige lønsedler, hvorpå der mellem den 1. november 2000 og den 14. august 2001 var anført et udlandstillæg og den justeringskoefficient, der var gældende for Luxembourg.

54 Appellanten har i øvrigt anført, at Retten har tilsidesat fællesskabsretten ved at fastslå, at han havde haft kendskab til fejlen, eller at fejlen var så åbenbar, at han burde have kendt den. Han foreholder Retten at have fastslået, at en almindelig omhyggelig tjenestemand, med sagsøgerens erfaring og med ansættelse i den lønklasse, som sagsøgeren er ansat i, ikke kan være uvidende om, at de anfægtede udbetalinger var fejlagtige.

55 Sagsøgeren har således anfægtet Rettens besvarelse af et spørgsmål vedrørende den retlige kvalificering af de faktiske omstændigheder og har således forelagt et retsspørgsmål til prøvelse for Domstolen.

56 Det følger heraf, at det andet anbringende til støtte for appellen kan antages til realitetsbehandling.

Om de to led, der er gjort gældende, er begrundede

57 Hvad for det første angår den fejlagtige lønudbetaling fastslås alene, at Retten med rette i den appellerede doms præmis 104-108 har fastslået, at princippet om, at tjenestemandens samlede indtægt skal bevares uændret, ikke må foranledige administrationen til at tilkende tjenestemanden ydelser og fordele, som han ikke er berettiget til. Da tjenestemandens tjenestested skulle have været fastsat til Athen, må de beløb, som administrationen har udbetalt som følge af, at tjenestestedet var fastsat til Luxembourg, derfor anses for at være modtaget med urette.

58 Hvad dernæst angår modtagerens kendskab til fejludbetalingen har Retten ligeledes med rette, i den appellerede doms præmis 109-116, fastslået, at Kommissionen korrekt rejste krav om tilbagebetaling af det fejlagtigt udbetalte beløb.

59 Som Retten bemærkede i den appellerede doms præmis 111, må det, skønt Kommissionen ikke gav noget klart svar og var flere måneder om at udtale sig om appellantens rettigheder, fastslås, at en almindelig omhyggelig tjenestemand med sagsøgerens erfaring og med ansættelse i den lønklasse, som sagsøgeren er ansat i, ikke kan være uvidende om, at udbetalingen af udlandstillægget forudsætter ansættelse i udlandet som omhandlet i artikel 4, i bilag VII til vedtægten.

60 Endelig kan der ikke i nogen af vedtægtens bestemmelser, som fastslået af Retten i den appellerede doms præmis 115 og i modsætning til det af appellanten anførte, findes støtte for appellantens opfattelse, hvorefter han havde ret til at bevare sit tjenestested i Luxembourg og alle de ydelser, som han modtog dér. Endvidere kan der, i modsætning til det af appellanten anførte og som fastslået af Retten i præmis 115, »ikke i nogen af vedtægtens bestemmelser findes støtte for hans opfattelse af, at han havde ret til at bevare sit tjenestested i Luxembourg og alle de ydelser, som han modtog dér. Dels indeholder vedtægten ingen udtrykkelige bestemmelser om fastlæggelsen af tjenestemandens tjenestested i tilfælde af dennes midlertidige tjeneste i anden stilling, dels er udbetalingen af det omhandlede tillæg i vedtægten udtrykkeligt knyttet til visse betingelser«.

61 Retten har derfor med rette fastslået, at Kommissionen korrekt rejste krav om tilbagebetaling af det fejlagtigt udbetalte beløb.

62 Det andet anbringende skal herefter forkastes som åbenbart ugrundet.

Om det ene anbringende vedrørende afgørelsen af 30. april 2002

63 Med dette ene anbringende har appellanten gjort gældende, at Retten har foretaget en forkert retsanvendelse ved at fastslå, at afgørelsen af 30. april 2002 ikke tilsidesatte vedtægtens artikel 38, litra d), hvorved den del af appellantens løn, der kunne overføres til Luxembourg under hans midlertidige tjeneste, blev begrænset til 35%.

64 I appelskriftet har appellanten blot anført, at formålet med hans anmodning om overførsel ikke var at stille ham i en gunstigere økonomisk situation end den, der var gældende under hans midlertidige tjeneste i anden stilling, men udelukkende at forhindre, at den midlertidige tjeneste forvoldte ham betydelige skader. Der er imidlertid ikke blevet anført noget argument til støtte for dette synspunkt.

65 Hertil bemærkes, at det af artikel 225 EF, artikel 58, stk. 1, i Domstolens statut og artikel 112, stk. 1, litra c), i Domstolens procesreglement, fremgår, at et appelskrift præcist skal angive, hvilke elementer der anfægtes i den dom, som påstås ophævet, samt de retlige argumenter, der særligt støtter denne påstand (jf. bl.a. dom af 4.7.2000, sag C-352/98 P, Bergaderm og Goupil mod Kommissionen, Sml. I, s. 5291, præmis 34, og af 8.1.2002, sag C-248/99 P, Frankrig mod Monsanto og Kommissionen, Sml. I, s. 1, præmis 68, samt kendelse af 11.11.2003, sag C-488/01 P, Martinez mod Parlamentet, Sml. I, s. 13355, præmis 40).

66 I det foreliggende tilfælde bemærkes, at appelskriftet ikke indeholder nogen begrundelse for, hvorfor de retlige betragtninger, som Retten lagde til grund i den

appellerede doms præmis 210, skulle være fejlagtige, og det ene anbringende, der er anført imod afgørelsen af 30. april 2002, skal derfor afvises.

67 Selv om appellen havde kunnet antages til realitetsbehandling, ville den have været ugrundet, da den artikel, der er gjort gældende, er uanvendelig i det foreliggende tilfælde, idet den manglende udbetaling af vedtægtsmæssige ydelser ikke kan henføres under begrebet udgifter.

Sagens omkostninger

68 I henhold til artikel 69, stk. 2, i Domstolens procesreglement, som ifølge artikel 118 finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. I henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne selv deres egne omkostninger i tvister mellem dem og deres ansatte. I henhold til procesreglementets artikel 122, stk. 2, finder artikel 70 imidlertid ikke anvendelse ved appel, der iværksættes af tjenestemænd eller øvrige ansatte ved institutionerne. Da appellanten ikke har fået medhold i appellen, betaler appellanten sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Sjette Afdeling) for ret:

1) Appellen forkastes.

2) G. Gouvras betaler sagens omkostninger.

Underskrifter